ఉళ్ళో వాన లేదు

పెందరాళే వెళ్ళవల్సిందే. బస్సులో సీటు దొరుకుతుంది దొరక్కపోతుంది. దొరక్కపోతే యింకేమైనా వుందా? బాబో ! బస్సు దొరక్కపోవడమే!!

"తెల్లవారిపోతూంది. అవతలికి వెళ్ళి చూడండి" అన్నాది మా ఆవిడ. గంగవెఱ్రులతోలేచి అవతలికివెళ్ళి ఆకాశం అన్ని మూలలా చూశాను. మొదట చీకటిగా ఉన్నట్టూ కనబడ్డాది. తర్వాత తెల్లవారిపోతున్నట్టూ కనబడ్డాది. వెధవసంత. ఇంట్లో వాచీకి రోగంవచ్చింది అనుకుంటూనే దాన్ని వైద్యుడి దగ్గరకు తీసుకువెళ్ళి చికిత్స చేయించలేదు. టైము కొక్కొరోకోలతో, కావుకావులతో తెలుసుకోవల్సిందే. 'ఇంకా దాసీది రాలేదా' అన్నాను. "అదివ్వాళ అసలు రాదేమో!" అన్నాది మా ఆవిడ. ఏ రోగమైనా వస్తేరాదు. వచ్చిందా సరిగ్గా నాలుగ్గంటలయ్యిందన్న మాటే. హోరని వాన పడుతున్నా గజగజ చలి వణికిస్తున్నా "అమ్మా తలుపు తియ్యండి" అంటూ బొబ్బ పెడుతుంది. బడాబడా తలుపు బాదేస్తుంది. సరిగ్గా నాలుగు అవుతుంది. అదింకా రాలేదు. ఆకాశం నిర్మలంగా వుంది. ఆకాశం నిండా నక్షత్రాలు నిండుగా వున్నాయ్.

గబగబా మొహం కడిగి పరిగెట్టికెళ్ళి స్నానం చేసివస్తే, కాఫీ గ్లాసు పట్టుకొని వచ్చింది మా ఆవిడ. నిశ్శబ్దంగా వుంది. ఆ నిశ్శబ్దం మధ్య నుంచి కామరాజుగారి గుఱ్రు బుస్సుబుస్సులు కొడుతూ ఏభైగజాలపరిధిలో ఆవరించి ఉంది. అకస్మాత్తుగా ఆగి ఢడీమని తుమ్ము వినబడ్డాది. ఏ దోమో గుఱ్రుతో లోపలికి ప్రవేశించి వుంటుంది.

నా ప్రాణం చివుక్కుమంది. ప్రయాణానికనిలేచి కాఫీ నోట్లో పెట్టుకోబోతూవుంటే తుమ్ము వినబడ్డాది. దిక్కుమాలిన 'టాబూ'!.... టేబూ వున్నాదే మహా ఘట్టిది. ఎంతటి వాణ్ణయినా అధైర్యపరుస్తుంది. తరతరాల్ల నమ్మకంలో ఉన్న తంటా.

మామ్మూలుగా అయితే "గుడ్డు" అనేద్దును. అదే నా ప్రవృత్తి. హేతుబద్ధంగానే బతకడానికి ప్రయత్నం చేస్తూ ఉంటాను. నాకే నమ్మకాలూ లేవు. మౌఢ్యం లేదు. లేదని బడాయిలకు పోతూ ఉంటాను. ఈ వేళ ద్వంద్వం వచ్చింది. ఒక్కొక్కప్పుడు బుద్ధి గడ్డి తినేస్తుంది. పిచ్చి పిచ్చి నమ్మకాలకు పోతుంది.

ఆవేళ బస్సెక్కి ఆఘమేఘాల మీద ఓ పల్లెటూరు వెళ్ళాలి. మా వాణ్ని కలియాలి. వేకువ ఆ వూరు బస్సు చేరాలి. ఈలోగా మావాడు ఎక్కడికీ ఉడాయించకుండా ఉండాలి. మావాడు కాని లేడా మహా విపత్తు వచ్చి పడుతుంది. ఉత్తరం రాశాను. సకాలంలో అందిందో లేదో?

మా ఆవిడకి నాకన్నా భయంగా ఉంది. వెళతానని చెప్పి గుమ్మం దాటాను. తలుపు వేసుకోమన్నాను. దానిది రాలేదు. నాలుగు గంటలుకూడా అయినట్టు లేదు. ఎంత పెందరాళే వెళితే అంత మంచిది. తొలి బస్సు దొరికితీరాలి. బాగా చీకటిగా ఉంది. మా యింటిగోడకి బొండి లేదూ ? దాంట్లోంచి గుడగుడ చప్పుళ్లు వచ్చి చూస్తూ ఉండగా నల్లగా ఎలక రోడ్డు కడ్డంగా పరిగెట్టి అవతలి కాలవలోకి గెంతేసింది. దాని వెనకాతలే నాకడ్డంగా పరిగెట్టింది, నల్ల మచ్చల తెల్లపిల్లి. ఎలక దాని పంజానుంచి తప్పించుకు పోయింది. నేను చిక్కుకున్నాను. ఛీ....ఛీ అని దాన్ని కసిరికొట్టాను. అది నిదారుగా తొంబై డిగ్రీలకి తోక ఎత్తి వొళ్ళు విరుచుకుంది. మెల్లిగా నడుచుకుంటూ గోడమీద కెగిరి అవతలికి పోయింది.

పిల్లి మా పిల్లే ! నేను అన్నం తింటూ ఉంటే విస్తరి కెదురుగా కూర్చునేదే. అన్నం వెయ్యమని మ్యావులు మ్యావుతూ, మనంతినే ప్రతీ ముద్దకి తలెత్తుతూ దించుతూ ముద్దలు లెక్కపెడుతూ వుంటుంది.

ఇంట్లోకివెళ్ళి కాళ్ళూ చేతులూ కడుక్కుని ఓక్షణం కూర్చొని మళ్ళీ బయలుదేరనా అన్పించింది. దిక్కుమాలిన పిల్లి శని వున్నట్టు అడ్డుపడ్డాది. ముందుకు వేసిన అడుగు వెనక్కి వేస్తే వెళ్లే పని వెనక్కి వెళ్తుందేమో అన్పించింది. ముందుకు అడుగు వెయ్యడానికి భయమేసింది. వెనక్కి వెళ్లడం అపశకునం లాగుంది. ఎక్కడున్నవాడ్ని అక్కడ నిలుచుండి పోయాను. వీధి కుళాయి బుసలు కొట్టడం మొదలెట్టింది. రిజర్వాయరు లోంచి నీళ్ళు వదిలారు. కుళాయి దగ్గరకి వెళ్ళి నొక్కితే బుసబుసల్లోంచి

నీళ్లు పోర్సుగా బయటకెగిరి బట్టలనిండా పడ్డాయి. కాళ్ళూ మొహం కడుక్కుని అమ్మయ్య అనుకున్నాను. మంచిచెడ్డలు చూసుకోకుండానే ఎప్పుడూ బయలుదేగతాను. వెళదామనుకోవడం – వెళ్ళడం అంతే నా మామ్మూలు. ఇంట్లో పంచాంగం వుండదు. తిథి వార నక్షత్రాలు గుర్తులోనే వుండవు. పంచాంగం బ్రాహ్మడు చచ్చి చాలా ఏళ్ళయింది. అతగాడున్నప్పుడు భుజాలమీద బరువుగా బియ్యంమూట దిగేసుకొచ్చి "సీతారామాభ్యాన్నమః" ఇవాళ తదియ మంగళవారం అశ్వనీ నక్షత్రం. వర్జ్యం ఏడుగంటలకు వెళ్ళిపోయింది" అంటూ ఏకరువు పెట్టేవాడు. వాడి బాధ తప్పింది గాని ఇవాళ పెద్ద బాధ పట్టుకుంది.

తుమ్ము వినబడ్డాది. పిల్లి ఎదురైంది. అపశకునంతో అపశకునం చెల్లు. రెండూ చెల్లూ. ధైర్యం "విలోలం" కాకుండా చేసుకున్నాను.

చెప్పానుగా అసాధారణమైన ప్రయాణం. ఛాన్సు మీద ఆధారం. బస్సు వెళ్లాలి. మా వాడు వుండి పని కావాలి. తిరిగి రావాలి. లేకపోతే వచ్చే నష్టం మామ్మూలిది కాదు. ఏమౌతుందో అని భీతాహం పట్టుకుంది. వీధి లైట్లు లేవు. చీకట్లోనే బస్సుల స్టాండుకి వెళ్ళాను. నేను వెళ్ళవలసిన రూటు బస్సులు స్టాండులో రెండున్నాయి. ఆరుగంటలదీ, ఏడుగంటలదీ. బ్రతికించాయి – బస్సుల్లో ఎవరూ లేరు.

కాఫీహోటల్ కోలాహలంగా వున్నాది. రికార్డు పెడుతున్నాడు. హోటల్ గడియారం నాలుగున్నర దగ్గరయింది. హోటల్లోకి వెళ్ళి కూర్చుంటే పాట హోరు ఎక్కువై పోయింది. కడుపులో వెర్రి ఆకలి వేస్తున్నట్లు వున్నది. రెండిడ్లీ చెట్నీతో తింటూ పాటలో కలిసిపోయాను. దేవుణ్ణి ప్రార్థిస్తున్న ఆడదాని పాట. సినీమాలో మహా కష్టసమయంలో పాట. నేనూ కష్టసమయంలో వున్నానేమో ఆ పాటతో కలిసిపోయి లోపల పాడుకుంటున్నాను. నాకు తెలియకుండా నా కళ్లు చెమ్మగిల్లాయి. ఎవరైనా చూస్తే ఏడుస్తున్నాననుకోవచ్చు. కళ్లు తుడుచుకున్నాను. బుద్ధిబలం అటు గంటిపోయినట్టే వుంది. నా గుండె పాటతో తాదాత్మ్యాన్ని పొంది ప్రార్థించడం మొదలెట్టింది! అంతకన్నా ఏడవడం మొదలెట్టిందంటే సరిపోతుంది. ప్రార్థనలన్నీ చాతకాని సమయంలో ఏడుపులే! మరో రెండిడ్లీ సాంబారుతో

తెప్పించుకున్నాను. కడుపులో వెర్రి ఆకలి వేస్తున్నట్టు వున్నాది. కాని అది ఆకలి కాదు. కడుపును దేవుతున్న గాబరా.

బస్సు సకాలంలో వెళుతుంది ఖాయమే. మా వాడు పూళ్ళో ఉంటాడా? లేకపోతే కొంప మునిగిపోతుంది. ఉంటాడు ఎందుకు ఉండడు? ఉండక ఎక్కడికి వెళతాడు? ఉంటాడు. తప్పకుండా ఉంటాడు. అలాగ్గా ఎంత నాకు నేను ప్రబోధం చేసుకున్నా అనుమానం వెంటబడుతున్నాది.

కాఫీ తాగి ఇవతలికి వచ్చి సిగరెట్టు ముట్టించాను. బస్సు కండక్టరు ఇంకా రాలేదు. ఆకాశంనిండా చుక్కలున్నాయి. "సిరియస్" నక్షత్రం రంగులు మారుస్తూ బాగా ప్రకాశిస్తున్నాది. ధనిష్ఠ నక్షత్రం ఎర్రగా వెలుగుతున్నాది. అదే నా జన్మనక్షత్రం. నాకు జాతకం లేదు. పుట్టిన తిథి వార నక్షత్రాలు తెల్సు. ఈ ప్రయాణం నుంచి వచ్చాక జాతకం వేయించి ఈ విదశలో జ్యోతిష్కుడేం చెబుతాడో చూడాలి.

నోరంతా వికారంగా ఉంది. సిగరెట్లు. చాలా కాల్చేశాను. వక్కపొడి వేసుకున్నాను. అదీ వికారాన్నే పుట్టిస్తున్నాది. వెర్రివెర్రి ఆలోచనలు వస్తున్నాయి. బస్సు బయలుదేరుతుందా? తోవలో యింజను ట్రబులు యివ్వదు కదా? మొదటి బస్సు చెడిపోతే వెనకాలే రెండోదుంది. అందులో సీటు దొరుకుతుందా? టైరు బద్దలైతే, మరో టైరు వుందా? వింత ఆలోచనలు. తెలిసిన వాడొకడు ఎదురుగా వచ్చాడు. బ్రతికించాడు. ఏవో నాలుగు మాటలాడుకోవచ్చు. కాస్త టెన్షన్ తగ్గొచ్చు. "ఏంరో" అని వాడే పలకరించాడు. ఊరికి వెళుతున్నానని చెప్పాను.

"బహద్దరివి ఇవాళే బయలుదేరావా?" అన్నాడు. అని వూరుకున్నాడూ? "ఏ నమ్మకాలు లేనివాడివి కాబట్టే వెళ్తున్నావు అష్టమి పూటా వర్జ్యం సమయంలో" అనికూడా అన్నాడు. "ఇలాంటివన్నీ చూస్తే పనులవుతాయా?" అన్నాను. నా స్వభావంలోంచే ఆ మాట అన్నాను. కాని ఒళ్లల్లా ముచ్చెమటలు పోస్తున్నాయి. నేను బయలుదేరింది అష్టమి పూటా; వర్జ్యంసమయంలో! ఒకవేళ చూసినా చేయగలిగిందేమీ లేదు. వెళ్ళవలసిన సమయం అటువంటిదై వుంది. స్నేహితుడు కాఫీకి రమ్మన్నాడు. "నేను తాగాను నువ్వెళ్ళు" అని సాగనంపాను.

బస్సులో పడ్డాను. బస్సు బయలుదేరింది. అనుకున్న ప్రయాణం అనుకున్న బస్సులో అవుతున్నాది. బస్సులో సగం మంది కూడా లేరు. అంతా ఖాళీ. పర్యవసానం ఏమౌతుందో తెలియదు. మా వాడు వూళ్లో ఉంటాడో ఉండడో ? జేబులో కాగితం తీసి రెండు ముక్కలు చింపి "ఉంటాడు" "ఉండడు" అని రెండుముక్కలు మీద రాసి రెండుండలు చేసి ఒకటి పారేశాను. ఉండ విప్పి చూస్తే "ఉండడు" అని వచ్చింది. "ఎందుకుండడు" "ఉంటాడు" అనుకున్నాను. మరి రెండు కాగితపు ముక్కలమీదను మళ్లా రాసి చూశాను. "ఉంటాడు" అని వచ్చింది. ఏది నిజం ? ముత్యం ముమ్మారు, మూడోసారి వేశాను. Best of three మూడోసారి ''ఉండడు'' అని వచ్చింది. గాబరా వదల్లేదు.

బస్సు మహా వేగంగా పోతున్నది. ఆ వేగం కొంత ఉత్సాహాన్నిస్తున్నది. పదకొండు కాకుండా వూళ్లో దించేస్తే పని చూసుకొని రెండింటికి తిరిగి బస్సులో వచ్చియొచ్చు. వెళ్లాలి: వచ్చితీరాలి. మధ్యగ్రామంలో బస్సాగింది. పొలాల్లోంచి ఒకడు పరుగెత్తు కొస్తున్నాడు. బస్సాపమని అరుస్తున్నాడు. బాగా స్థూలకాయుడు. ఏ అర్జంటు పనుందో - ''రా-వేగిరం'' కండక్టరు అరిచేడు. ఆదరా బాదరాగా వచ్చి బస్సులో దూరాడు.

ఇవాళ బస్సు తిన్నగా వెళుతుందా ? ''ఎందు పోయెదవన్న ఏకాక్షి బొడగన్న" అన్నాడు కండక్టరు. వచ్చినవాడికి ఒక కన్ను లేదు. ఆ కన్ను తెల్లగా బయటకొచ్చి ముద్దలాగుంది. నామీద నాకు జాలివేసింది. నిస్పృహ కలిగింది. ఏమైతే అదే అవుతుంది. సగంతోవ అయింది. సగం వుంది. బస్సు మాంచి స్పీడుగా పోతున్నాది.

పెద్ద గెడ్డమీద కొత్తగా కట్టిన సిమ్మెంటు బ్రిడ్జిమీంచి బస్సువెళ్ళిపోయింది. గెడ్డలో నీళ్ల జడలాగ నీలంగా పారుతున్నాయి. గెడ్డకవతలి పక్కంతా వరిమళ్ళున్నాయి. అవతలిపక్క గున్నమామిడి తోటుంది. సరుగుడు తోటుంది.

ఆ సరుగుడు తోట వెనకనుంచి మేఘాలు లేస్తున్నాయి. చల్లటి నీటిగాలి జోరుగా మీదికొస్తున్నాది. బస్సు ముందుకు దూసుకుపోతున్నాది. ఎండంతా మాయమయింది. వెనకనుంచి వర్షం ముంచుకొస్తున్నాది. బస్సులో చీకటి ప్రవేశించింది. గాలి దుమ్ముతో బస్సుని ఎత్తేస్తున్నాది. కనుచూపు

దూరంలో వాన ధారలుకట్టి కనబడుతున్నాది. దిగిపోయింది వాన. వచ్చి మీద పడేటట్టుంది. వానకి దొరక్కుండా బస్సు ముందుకు పోతున్నాది. నా పరిస్థితే! విపత్తు తరుముకొస్తున్నాది. నేను ముందుకు పరుగెడుతున్నాను

వెళ్ళవలసిన ఊరు దగ్గరపడ్డాది. ఇక పర్వాలేదన్నట్టు కనబడుతున్నాది. తీన్నారైన మనస్సు కుదుటపడుతున్నాది. వెనక్కి చూస్తే వాన కనబడుతూనే వున్నాది. ఎక్కడా ఆక్కుండా బస్సు వెళ్తున్నాది. వెళ్ళి వెళ్ళి ఆఖరికి ఆగింది. నేను దిగవలసిన వూరు రాగా దిగి రెండడుగులు వేశాను.

ఆ వూరు మంగలి-పొది చంకని పెట్టుకొని ఎదురుగా వచ్చాడు. దండం పెట్టి "ఏం బాబూ!" అని పలకరించాడు. వాడ్ని చూడగానే తెచ్చుకొన్న ధైర్యం కాస్తా పిట్టలాగ ఎగిరిపోయింది. కళ్ళు పచ్చబారి చీకట్లు కమ్మేశాయి.

నా భుజంమ్మీద చెయ్యివేసి, "అమ్మయ్య వచ్చావా?" అన్నాడు మావాడు. వాడు కళ్ళకు కనబడ్డంలేదు. మాటనిబట్టి పోల్చాను. భ్రమ కాదు కదా అని భయపడ్డాను. భ్రమకాదు. మావాడే! తేరిబారి చూడగా చూడగా ఎదురుగా కనబడ్డాడు.

"వర్షం ముంచుకొచ్చేటట్టుంది, పద పదా! భోంచేసి మధ్యాహ్నం బస్సుకి పోదువుగాని" అని వాడు ముందుకు నెట్టాడు. అప్పటికి నాకు స్పృహ వచ్చింది.

వర్షం ఎదురుగా వున్న పొలాల్లో హోరుమని కురుస్తున్నాది. వాన ధారలు స్పష్టంగా పొలాల్లో కనబడుతున్నాయి. ఊరుమీద ఉరుములు ఉరుముతూనే ఉన్నాయి. అయితే వూళ్ళో వానలేదు.